

عنوان مقاله:

تحلیلی جغرافیایی بر نقش توانمندسازی زنان در بهسازی سکونتگاه های غیررسمی

محل انتشار:

همایش بین المللی زنان و زندگی شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

فاطمه سوری - دانشجوی دکترای جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه شهید بهشتی

ژیلا سجادی - دانشیار دانشگاه شهید بهشتی

زهره فنی - دانشیار دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

توانمندسازی به عنوان اصطلاحی جدید در ادبیات جنسیت و توسعه که به تقسیم قدرت و مسیولیت بین زنان و مردان در خانه، محل کار و در سطوح وسیع تر ملی و بین المللی اشاره دارد از سال 1995 به عنوان راهکاری موثر در مشارکت ساکنین سکونتگاه های غیررسمی در بهسازی محیط زیستشان مورد توجه قرار گرفته است. با توجه به اینکه زنان نیمی از جمعیت هر کشوری را به خود اختصاص می دهند و همچنین به سبب تغییرات حاصل از افزایش شهرنشینی و رشد پدیده سکونتگاه های غیررسمی مشارکت آنان در بهسازی اینگونه سکونتگاه ها دارای اهمیتی ویژه می باشد. در پژوهش حاضر با استفاده از تحلیل و تفسیر موضوعی و متونی، تاثیرات نظریه توانمندسازی زنان بر بهسازی فضاهای شهری با تاکید بر سکونتگاههای غیررسمی مورد بررسی قرار گرفته و به بیان نقش این نظام فکری بر بهبود و بهسازی محیط زیست اینگونه محلات شهری پرداخته شده است. این تحقیق با روش توصیفی تحلیلی و با تکیه بر اسناد مکتوب انجام گرفته است. بررسی های انجام شده حاکی از آن است که جلب مشارکت زنان ارتباط تنگاتنگی با افزایش سطح برخورداری از آموزش و بهداشت و ارتقای فرهنگی آنها دارد. یافتن اعتماد به نفس و جلب همین اعتماد از سوی جامعه به زنان تا بتوانند بخشی از امور اجتماعی را مدیریت کنند بستگی تام و تمام دارد به قابلیت هایی که زنان می توانند در عرصه های گوناگون از خود نشان دهند. زمانی که امکان بروز این استعداد ها محدود است یا فرصت هایی برای افزایش مهارت وجود ندارد انتظار از زنان که به طور مساوی با مردان در راه مشارکت در مدیریت محلی گام بردارند چندان به جا نمی رسد.

کلمات کلیدی:

توانمندسازی، توانمندسازی زنان، سکونتگاه های غیررسمی، بهسازی سکونتگاه های غیررسمی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/593955>

